

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: MANDEN PAA DUESLAGET.

Citation: Kaalund, H. V.: "MANDEN PAA DUESLAGET.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 313. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid86349/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Hans arme Bjørnehoved
er ømt som en Byld.
Han aner ikke — Tossen —
det er hans egen Skyld.

Saa maa tilsidst han bøde
med Livet og sin Vams:
han tærsker sig til Døde,
den taabelige Bams;
saa dratter han fra Træet
ifølge Tyngdens Lov,
— mens Stenen hænger rolig
deroppe i sit Tov!

MANDEN PAA DUESLAGET.

Fra femte Stokværk til Husets Kvist
og saa tilvejs ad en Stige,
saa naaer Du gennem en Luge tilsidst
derud i hans luftige Rige!
Forneden har Du i Perspektiv
med „Frelserens“ og „Vor Frue“
den store Stad med sit travle Liv;
foroven — Himmelen's Bue.

Der staar han paa det svimlende Bræt
og spejder fra Dueslaget,
en vindtør Fyr med en gammel Kaskjet
og fløjter og svinger med Flaget.
Om han driver en borgerlig Næringsvej?
om han møder til Ildløs med Sprøjten?
— Hvad véd jeg derom — jeg kjender ham ej,
jeg besøgte ham aldrig i Højden.

Men samme Figur som endnu han staar
med Næsen vendt imod Skyen,
jeg saa ham i mange Herrens Aar,
naar jeg færdedes nede i Byen:
Jeg fandt ham deroppe ved Dagens Gry
paa Færde med Morgensolen —
og under den straalende Aftensky,
naar Børnene myldred fra Skolen.

Og Jernbaner byg'des, og Byen fik Gas
og Vandtryk og større Beskatning;
men han — han stod paa den samme Plads,
som under den gamle Forfatning.
Imens han mønstred sin Duehær
og fulgte dens Flugt under Himlen,
gik jeg dernede og jaged Ideer:
en Menneskemyre i Vrimslen.

Saa meget Vand løb imens til Strand:
De sloges paa Krim og i Polen. —
Jeg voxede op fra Dreng til Mand
og fik lange Skjæder paa Kjølen.
Men han deroppe — han blev ikke træt;
det var, som om hele Kloden,
den store, tunge, ham hang saa let
som en Sæbeboble ved Foden.

Han staar der endnu — lidt mere tør,
en Smule mere bedaget,
den samme snurrige Fyr som før;
han har ikke strøget Flaget.
Og Folk, som dernede paa Gaderne gaa,
selv Vagtparadens Soldater,
sé ud for ham som Dukkerne paa
et Mester-Jakels Theater.

Om de slaas dernede til Lands eller Vands,
— om Verden er halvt af Lave,
for Sligt har deroppe han ingen Sans;
han lær ad Kejser og Pave;
og Dagens Spørgsmaal og Dagens Strid
og Alt, hvad der staar i Avisen,
hvad rager det ham? Han bedømmer sin Tid
efter Vejret og — Ærteprisen.

— Jeg nægter det ej, naar Vejret er smukt,
og Dueflokken sig svinger
i mægtige Kredse, i susende Flugt
paa solbestraalede Vinger
og tumler sig højt over Kirke og Slot
og Byen og Skorstenrøgen,
jeg deler hans Smag og forstaar saa godt
det Nag, han maa bære til Høgen.

Og mangen Gang, naar i Strædernes Kvalm
jeg døves af skraalende Munde,
som raabe med Tørv og med Sengehalm --
jeg kunde ham fast misunde
hans luftige Standpunkt, hans lystige Dont,
hans Blik fra oven paa Vrmlen;
han har deroppe en vid Horizont
og et friere Syn paa Himlen!

Men Folk, som dernede i Kjælderne bo
i de snevre, smudsige Stræder,
og handler med Pølser og Sværte og Sko
og gamle aflagte Klæder,
de pukke paa deres sunde Fornuft
og forsikre til Hvem, der vil tro det,
at han lever deroppe af bare Luft
og er ikke rigtig i Ho'det.

RAVNEN.

Da paa Solferinos Høje Kampens store Stund var nær,
og den første Morgenstraale lyste paa den franske
Hær,
red langs ad de barske Rækker, som i spændt
Forventning stod,
han, „den Tavse“: Frankrigs Hersker, paa sin
Stridshingst Fod for Fod.

Just da Solens Kugle funkled i den fjerne Horizont,
lod han Blikket, stolt og rolig, glide hen ad Hærens
Front.
Pludselig han sænked Kaarden, bøjed sig ærbødig
ned.
„Var det Fanen, som han hilste?“ — Ingen vidste
ret Besked.

Men med Et der lød med Brusens gjennem Rækkerne
et Navn.
Det var Ravnens, som han hilste — Hærens gamle,
tamme Ravn:
Veteranen, kaldt „*Marengo*“, arvet fra den store
Tid,
— Sejersørnens sorte Skygge — nu en halvblind
Invalid!